

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **O. T.**
státní příslušnost Tuniská republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234
zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem sídlem 702 00 Ostrava,
Stodolní 834/7

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2023 č. j. MV-88341-2/OAM-2023, ve
věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný správní řízení o žádosti žalobce o udělení

mezinárodní ochrany dle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zastavil. Žalobce namítal, že důvodem jeho další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice byla nová skutečnost, která vyšla najevo až po pravomocném skončení předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jedná se o politickou situaci v Tunisku. Veškerá vláda je aktuálně vložena pouze do rukou prezidenta a opoziční složky jsou utlačovány. V Tuniské republice prezident Said vládne sám již od 25. 6. 2021, kdy odvolal vládu, rozpustil parlamentní shromáždění, zrušil Ústavu z roku 2014. Celá situace se zhoršila právě počátkem roku 2023, kdy protiteroristické jednotky na základě politicky motivovaných důvodů a nepodložených obvinění zadržely novináře N. B., ředitele největší tuniské nezávislé rozhlasové stanice a s ním i 12 dalších představitelů opozice. Prezident a jeho dekrety, které byly přijaty v roce 2022 a 2023 narušují fungování demokratických institucí, práv a svobod. Návrh zákona o nevládních organizacích údajně stanovuje, že nevládní organizace musí předem schválit vláda a zahraniční financování musí schválit centrální banka. Proto lze konstatovat, že situace v Tunisku je silně destabilizována. Závěr žalovaného, že v zemi neprobíhá žádný vnitřní ani vnější konflikt je ve světle výše uvedeného naprosto liché a nemůže obstát. Žalobce tvrdil, že v zemi původu mu tak může hrozit jako neúspěšnému žadateli o azyl pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo hrozba vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již třetí v pořadí. Důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný posoudil a provedl srovnání s tvrzeními žalobce, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Následně dospěl k závěru, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žádné skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu, když ve své současné žádosti neuvedl naprosto žádné důvody jejího podání. Ani správní orgán neshledal žádné nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Vycházel přitom z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Tuniské republice. Od doby, kdy byla naposledy posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od listopadu 2020, příp. od doby ukončení řízení na příslušném soudu v únoru 2021, nedošlo ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu, tedy vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a, a není tedy důvodné se domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. Česká republika navíc dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v pl. znění, považuje v současné době Tunisko za tzv. bezpečnou zemi původu. Tvrzení žalobce v žalobě, že se v Tunisku obecně zhoršila politická situace, je tvrzením obecným a nedokládá žádnou souvislost se žalobcem.
3. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
4. Na základě řádně a včas podané žaloby krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s.r.s., v platném znění, v mezích žalobních bodů a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

5. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 5. 2023 č. j. MV-88341-2/OAM-2023 zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 5. 2023 dle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný vycházel ze zjištění, že žádost žalobce ze dne 16. 5. 2023 je další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany - jedná již o třetí žádost žalobce, ve které neuvedl žádné konkrétní důvody jejího podání. Poprvé požádal žalobce o mezinárodní ochranu v ČR dne 7. 5. 2015. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-431/ZA-ZA02-2015. Rozhodnutím ze dne 20. 1. 2016 č. j. OAM-431/ZA-ZA02-LE2022-2015, které nabylo právní moci 9. 2. 2016 žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce 23. 2. 2016 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem č. j. 62 Az 5/2016 ze dne 27. 5. 2016, s nabytím právní moci dne 2. 6. 2016, zamítl. Podruhé požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR 28. 7. 2020. Rozhodnutím ze dne 6. 11. 2020 č. j. OAM-480/ZA-ZA12-D02-2020 ze dne 6. 11. 2020, které nabylo právní moci 26. 11. 2020, bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno, neboť byla nepřípustná. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce 8. 12. 2020 žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji rozsudkem č. j. 32 Az 69/2020-25 ze dne 8. 2. 2021 s nabytím právní moci 19. 3. 2021, zamítl. V rámci předchozích pravomocně ukončených řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, žalobce za důvody jejich podání označil fakt, že jej do České republiky nalákala kamarádka, která žije v X a poradila mu, aby zde požádal o azyl. Jako další důvody tvrdil změnu tuniského režimu, celkovou špatnou ekonomickou situaci, nedostatek pracovních příležitostí v zemi původu a strach z Muslimského bratrstva.
6. Co se týče zjištění žalovaného z žádosti o udělení mezinárodní ochrany a z obsahu správních spisů ve věci předchozích žádostí o mezinárodní ochranu, krajský soud činí na tomto místě závěr, že tato zjištění korespondují s obsahem správního spisu, a proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
7. Správní spis obsahuje rovněž informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Tuniské republice. Konkrétně se jedná o Informaci MZV ČR č. j. 128554/2022-LPTP ze dne 3. 11. 2022 a Informaci OAMP, Tunisko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 9. 1. 2023.
8. Podle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do 1. 8. 2021, podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
9. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. g) téhož zákona, pro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.
10. V posuzované věci předmětem přezkumu soudu bylo rozhodnutí žalovaného o další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Jednalo se v pořadí o třetí žádost. V případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je nutno zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích

případech vedly k zamítnutí žádostí o azyl. V rozsudku č. j. 5 Azs 24/2003-42 Nejvyšší správní soud uvedl, že „zpravidla se může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změna poměrů ve vztahu k osobě žadatele, například udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta“. V posuzované věci žalobce v další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice neuvedl žádné skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu, vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Fakticky neuvedl naprosto žádné důvody jejího podání. Tvzení žalobce v žalobě, že důvodem podání jeho další opakované žádosti byla údajně nová skutečnost, která vyšla najevo až po pravomocném skončení předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy politická situace v Tunisku, není tvrzením pravdivým. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 151/2005-86, v němž NSS uvedl: „zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí“. Žalobce nejenže neuvedl žádné nové skutečnosti, ani nepoukázal na změnu okolností, ale svou žádost neodůvodnil vůbec. Žalovaný napadené rozhodnutí o další opakované žádosti dostatečně odůvodnil i ohledně relevantních změn v situaci v zemi původu žalobce. Politickou a bezpečnostní situaci v Tuniské republice žalovaný posuzoval na základě Informace MZV ČR č. j. 128554/2022-LPTP, ze dne 3. 11. 2022 a Informace OAMP, Tunisko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 9. 1. 2023. Z nich zcela jednoznačně vyplývá, že v Tunisku nedošlo od doby, kdy byla naposledy posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od listopadu 2020, resp. února 2021 k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu, tedy vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a, a není tedy důvodně se domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný také přiléhavě poukázal na to, že dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, považuje v současné době Tunisko za tzv. bezpečnou zemi původu.

11. Krajský soud uzavírá, že žalovaný vycházel při posouzení věci z relevantních podkladů, skutkový stav dostatečně zjistil a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaný nepochybil, když správní řízení ve věci další opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 5. 2023 podle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění do 30. 6. 2023, zastavil.
12. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
13. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 32 odst. 7 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do 30. 6. 2023).

Ostrava 31.08.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.